"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ଯେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତିକି ସମୟ କେବଳ ରୋଜଗାର ହିଁ ରୋଜଗାର ଜମା ହେବ, ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥାରେ ଲଜ୍ୟା ଲାଗିଥାଏ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ୟା ଲାଗିଥାଏ । ଭାବନ୍ତି ଯଦି ସବୁ ସଠିକ୍ ରୂପେ ଲେଖି ଦେବି ତେବେ ବାବା କ'ଣ କହିବେ! କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟତା ପୂର୍ବକ ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାରେ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାରେ ହିଁ ବହୁତ ଫାଇଦା ରହିଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଏଥିରେ ଲଜ୍ୟା କର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ୧୫ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ ଆସି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବସୁଛ । ଏଠାରେ ତୁମର ଆଉ କୌଣସି କାମ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବସୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବାଙ୍କର କୌଣସି ପରିଚୟ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ପିତା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବର୍ସା ସ୍□ତଃ ମନେ ପଡିବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ତ ଛୋଟ ପିଲା ନୁହଁ ନା । ଯଦିଓ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ୫ ମାସର ବା ୨ ମାସର ପିଲା ଅଟୁ କିନ୍ତୁ ତୁମର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ତ ବଡ ଅଟେ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାର ସ୍ମୃତିରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତତ୍ପର ଅଛୁ ବା ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେବେ ପିଲାମାନେ ନୋଟ୍ କରିବା ଦରକାର - ଆମେ ଏଠାରେ ବସି-ବସି କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲୁ? ଲେଖିବା ଦ୍□ାରା ବାବା ବୁଝିଯିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ କି - ପ୍ରତ୍ୟେକ କେତେ ସମୟ ଯୋଗରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେକଥା ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି? ଏହା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଚାର୍ଟରୁ ବୁଝିପାରିବେ - ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ଥିଲୁ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡେ ଚାଲିଯାଇଥିଲା? ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଏବେ ବାବା ଆସିବେ, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ହେଲା ନା । କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲ, ସେମାନେ ଚାର୍ଟରେ ସତ-ସତ କଥା ଲେଖିବେ । ମିଛ କଥା ଲେଖିଲେ ଆହୁରି ୧୦୦ ଗୁଣା ପାପ ଚଢିବ ଏବଂ କ୍ଷତି ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ହେବ- ତୁମେମାନେ ଯେତେ ୟାଦ କରିବ ସେତେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ନିକଟତର ହେଉଛୁ । ଶେଷରେ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଯୋଗ ପୂରା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ପୁଣି କେହି ତୁରନ୍ତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରିବେ, ଆଉ କେହି ସେହିଠାରେ (ପରମଧାମରେ) ହିଁ ବସି ରହିବେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ମୁକ୍ତିଧାମ, ଦୁଃଖ-ସୁଖରୁ ନିଆରା । ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ଯେତେ ଯୋଗ କରିବ ସେତେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଦ୍□ାରା ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବ । ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଦ୍□ାରା ଫାଇଦା ହିଁ ହେବ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଯୋଗ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଚାର୍ଟ ଲେଖିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି । କାଳେ ବାବା କ'ଣ କହିବେ, ମୁରଲୀରେ ଶୁଣାଇ ଦେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏଥିରେ ଲଜ୍ୟାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନିଜକୁ ନିଜେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ-ଆମେ ଯୋଗ କରୁଛୁ ନା ନାହିଁ ? କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନୋଟ୍ କରିଲେ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ନ ଆସିଛନ୍ତି, ସେତିକି ସମୟ ତୁମର ଯୋଗର ଚାର୍ଟ କେତେ ରହିଲା? ଫରକ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁକୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି ନା । ୟାଦ କରାଯାଇଥାଏ । କୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ମନରେ ପରସ୍ପରଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ବିବାହ ହୋଇଗଲେ ସ୍ମୃତି ପକ୍କା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପରସ୍ପରକୁ ନ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଯାଆନ୍ତି ଯେ, ଆମର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ଆମର ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମେମାନେ ଦେଖିନାହଁ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଜାଣୁଛ, ଯଦି ବାବା ନାମ-ରୂପରୁ ନିଆରା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତୁମେମାନେ ପୂଜା କାହାର କରୁଛ? ମନେ କାହିଁକି ପକାଉଛ? ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅନନ୍ତହୀନ ତ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖି ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଏ । ଆକାଶକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ନା, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅନନ୍ତହୀନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ 'ହେ ଭଗବାନ' ବୋଲି କହି ସ୍ମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହାକୁ କ'ଣ ଅନନ୍ତହୀନ ବୋଲି କୁହାଯିବ କି? 'ହେ ଭଗବାନ' କହିବା ଦ୍□ାରା ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଉଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ଅଛି, ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ।

ସେହିପରି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ବାବା ଆସି ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏ କଥା ଜଣା ନ ଥିଲା ଯେ ସିଏ ପାଠ ବି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଏହି ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେଖି ହେଉଛି । ତାଙ୍କୁ ତ ଅନନ୍ତହୀନ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ କେବେ ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ-ମୋତେ ମନେପକାଅ, ସିଏ ତ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆମେ ବାବା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ମାତାମାନେ

କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଛୋଟ ପିଲା ଭାବି ନିଜର କୋଳରେ ବସାଇଥା'ନ୍ତି । ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀରେ ଛୋଟ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୋଳିରେ ଝୁଲାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ସର୍ବଦା ଏହିପରି ଛୋଟ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି କି! ପୁଣି ରାସ ବିଳାସ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ବଡ ହୋଇଥିବେ, ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା ସିଏ କୁଆଡେ ଗଲେ, ଏ କଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସର୍ବଦା ଛୋଟ ଶରୀର ତ ରହିବ ନାହିଁ ନା । କିଛି ବି ଖିଆଲ କରି ନ ଥା'ନ୍ତି । ପୂଜା କରିବାର ପ୍ରଥା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ତ କାହା ପାଖରେ ବି ନାହିଁ । ଦେଖାଉଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କଂସପୁରୀରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ କଂସପୁରୀର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ଉପରେ କାହାର ବି ବିଚାର ଆସୁ ନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନେ କୁହନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଏଠାରେ ହାଜିର ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଇ ଖୁଆଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏତ କିଛି ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ନିଜେ ଖାଇଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଲା ନା । ଶ୍ରୀନାଥ ଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଭୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ କିଛି ବି ଖାଉନାହାଁନ୍ତି, ଏମାନେ ନିଜେ ଖାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କ ପୂଜାରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କରିଥା'ନ୍ତି । ନିଜେ ଦେବୀ ତିଆରି କରି ତାଙ୍କର ପୂଜା ଆଦି କରି ପୁଣି ବୁଡାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗହଣା ଆଦି ଖୋଲି ରଖି ଦିଅନ୍ତି, ଲୋକ ଗହଳି ମଧ୍ୟରେ କେହି କେହି ଗହଣା ମଧ୍ୟ ନେଇଯା'ନ୍ତି । ପ୍ରାୟତଃ ଦେବୀମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଧିକ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ଦୁର୍ଗା ଉଭୟଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରନ୍ତି । ବଡ ମମ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି ନା, ଯାହାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ନା ଏହି ଜନ୍ମର ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ରୂପର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଡ୍ରାମା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜନକ ଅଟେ । ଏଭଳି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏହା ବାସ୍ତବିକ କଥା । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ରୁଦ୍ରଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଶାଳଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର କେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ନ ଥା'ନ୍ତି । ଯେତିକି ପୂଜାରୀ ଥା'ନ୍ତି ସେତିକି ଦେବୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଶାଳୀଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଦିନ ନ ଥାଏ । କୌଣସି ମୂହୁର୍ତ୍ତ ଆଦି ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯେପରି ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ନିଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସମୟରେ ହୋଇଥାଏ । ସେଠ ଲୋକଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ରୁଦ୍ର ବା ଶାଳଗ୍ରାମ ରଚନା କରିବାର ଖିଆଲ ଆସିଥାଏ ସେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଡକାଇଥା'ନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ରୁଦ୍ର କୁହାଯାଉଛି ପୁଣି ତାଙ୍କ ସହିତ ଢେର ଶାଳଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଠ ଲୋକମାନେ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି ଏତିକି ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କର । ତାଙ୍କର କୌଣସି ନିଦ୍ଧିଷ୍ଟ ତିଥି ତାରିଖ ନ ଥାଏ । ଏପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ, ଶିବ ଜୟନ୍ତୀରେ ହିଁ ରୁଦ୍ର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ନା । ପ୍ରାୟତଃ ଶୁଭଦିନ ଗୁରୁବାରରେ ହିଁ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୀପାବଳୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଚିତ୍ର ଥାଳିରେ ରଖି ତାଙ୍କର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ତା' ପରେ ପୁଣି ରଖି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ? ସେଥିପାଇଁ ଯୁଗଳ ଥିବା ଦରକାର ନା । ତେଣୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାମ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନେ କେବେ ଥିଲେ, ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କେବେ ଆସିଥିଲେ? ଏ ସବୁ କଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ଆସି ସବୁକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାନ ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ବାବା ଏତେ ସବୁକଥା ବୁଝାଇ କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି? ବର୍ସା ମନେ ଅଛି? ଏହା ହିଁ ମୂଳକଥା ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ପଇସା ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମର ପଇସାଟିଏ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଧନବାନ ହେବା ପାଇଁ ସେବା କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ବହୁତ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି କରି ଧନହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସବୁକିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯାଉଛି । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏହି ସମୟରେ ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବାରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ଖାଉନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଖାଉଛ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମଝିରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଉନାହିଁ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଧୋତି, କୁର୍ତ୍ତା ଆଣିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହାଙ୍କୁ ଦେବା ଦ୍□ାରା ତୁମର କିଛି ବି ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ଜମା ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଏହାଙ୍କୁ ଦେଇଥାଅ । ଏ କଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଶିବାବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍□ାରା ହିଁ ଆମର ପାଳନା ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ଯେ କ'ଣ ପଠାଇବୁ? ଇଏ ତ ନେବେ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ କୌଣସି ଜିନିଷ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ନେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଶିବବାବା ହିଁ ମନେ ପଡିବେ ନା । ତୁମଠାରୁ କାହିଁକି ନେବେ । ବି.କେ.ଙ୍କୁ ଦେବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ କାହାଠାରୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ନେଇ ପିନ୍ଧିଲେ ତାଙ୍କ କଥା ହିଁ ମନେ ରହିବ । ଯଦି କିଛି ସାଧାରଣ ଜିନିଷ ହୋଇଥିବ ତେବେ ଏତେ ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ ଯଦି ଭଲ ଜିନିଷ ହୋଇଥିବ ତେବେ ଆହୁରି ମନେ ପଡିବ ଇଏ ଆମକୁ ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର କିଛି ବି ଜମା ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହାଦ୍□ାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହେଉଛି ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ମୋର ପୋଷକ ଆଦି ଦରକାର ନାହିଁ । ପୋଷାକ ଆଦି ପିଲାମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକ ସେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରୁ ପିନ୍ଧିବେ, ମୋର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ଏମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରୁ ନେବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ରାଜତ୍□ ପାଇବାର ମଧ୍ୟ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ବାପ ଘରେ ହିଁ ପିଲାମାନେ ଖାଇବା ପିଇବା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେବା କରି ନିଜର ରୋଜଗାର କରୁଛ । ଯେତେ ଅଧିକ ସେବା କରିବ ସେତେ ରୋଜଗାର କରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ହିଁ ତୁମେ ଖାଉଛ-ପିଉଛ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ନ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍□ାରା ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପଦମାପଦମ ପତି ହେବୁ । ପଇସା ତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସମର୍ଥ ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଦେଉଛୁ । ବାବା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ

ଦେଉଛନ୍ତି । ପରୋକ୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ଅର୍ଥେ ଦେଇଥାନ୍ତି ନା । ପରୋକ୍ଷରେ ଏତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏଥିରେ ବହୁତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । □ାର୍ଲଡ ଅଲମାଇଟ୍ ଅଥରିଟୀ ଏହି ସମୟରେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଈଶ୍□ରଙ୍କ ନାମରେ କିଛି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କଲେ ତା'ଦ୍□ାରା ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ କିଛି ମିଳିଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ମୁଁ ହିଁ ଦାତା ଅଟେ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଦେଇ ସାରା ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ନେଇଛନ୍ତି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ଏହି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । କେବେ ବି ଖିଆଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନେବୁ । କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରକୁ ପଠାଇ ଦିଅ, ଯାଙ୍କୁ ଦେଲେ କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଆହୁରି କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଗରୀବ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ୩-୪ ଟଙ୍କାର କୌଣସି ଜିନିଷ ତୁମକୁ ଦେବେ, ତା' ଅପେକ୍ଷା ଶିବବାବଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରେ ପକାଇଲେ ଏହା ପଦମର ଜମା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ପୂଜା ପ୍ରାୟତଃ ଦେବୀମାନଙ୍କର ହୋଇଥାଏ, କାହିଁକି ନା ଖାସ ତୁମେ ଦେବୀମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛ । ଯଦିଓ ଭାଇମାନେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟତଃ ମାତାମାନେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ହୋଇ ରାସ୍ତା ବତାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଅଧିକ ନାମ ରହିଛି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ହିଁ ବହୁତ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ । ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ ପୁଣି ସେମି ପୂଜ୍ୟ, କାହିଁକି ନା ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ତ୍ରେତାରେ ହିଁ ରାମଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ କୁହାଯିବ । ସେମାନେ ତ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାର କୌଣସି ହିସାବ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଓ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତୁମର ଈଶ୍□ରୀୟ ବୁଦ୍ଧି, ସେମାନଙ୍କର ରାବଣ ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଏହି ଚକ୍ର ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ଯାହାକି ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଯେଉଁମାନେ ରାତ୍ରିରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦିନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ତୁମେମାନେ ଅସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣି ଆସିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କୌଣସି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ମତ ମିଳୁଛି । ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା ଅଟେ ନା । ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାମ ଶ୍ରୀମଦ୍ ରଖାଯାଇ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗ, ଗୀତାର ଯୁଗ ଆସିଥାଏ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କେବେ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗ ବିଷୟରେ ବୁଝାଅ । ବେହଦର ବାବା ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ସମସ୍ତ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ବି କହୁଛନ୍ତି - ଆଚ୍ଛା, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଯଦି ଆଉ କିଛି ଧାରଣା କରିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପବିତ୍ର ତ ହେବାର ହିଁ ଅଛି । ଯଦି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ୨୧ ଜନ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି ସିଧାସଳଖ ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବାରେ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମରେ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯେତେ ସମୟ ଯୋଗରେ ବସୁଛ ସେତିକି ସମୟ ବୁଦ୍ଧି କେଉଁ କେଉଁ ଆଡେ ଯାଉଛି - ତାହା ଚେକ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିସ୍ମୃତିର ଦୁନିଆରୁ ବାହାରି ସ୍ମୃତି ସ୍□ରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ହୀରୋ ପାର୍ଟ କରିବାବାଲା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଭବ ।

ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ସ୍ମୃତିର ଏବଂ କଳିଯୁଗ ବିସ୍ମୃତିର ଯୁଗ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବିସ୍ମୃତିର ଦୁନିଆରୁ ବାହାରି ଆସିଛ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ସ୍ମୃତି ସ୍□ରୂପ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ହୀରୋପାର୍ଟ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ଡବଲ ହୀରୋ ଅଟ, ଗୋଟିଏ ହେଲା ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଛ ଏବଂ ଦ୍□ିତୀୟରେ ସୃଷ୍ଟି ନାଟକରେ ତୁମମାନଙ୍କର ହୀରୋ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମ ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ଏହି ଗୀତ ବାଜୁଥାଉ ଯେ "ବାଃ ମୋ'ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ବାଃ" ଯେପରି ନିଜର ହଦ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ କର୍ମ-ଧନ୍ଦା ସର୍ବଦା ମନେ ରହୁଛି ସେହିଭଳି ଏହି ଅବିନାଶୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖ ଯେ "ମୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟେ" ତେବେ କୁହାଯିବ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସାହସ ରୂପୀ ପ୍ରଥମ ପାଦ ଯଦି ଆଗକୁ ବଢାଇବ, ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***